

[Udenrigsministeren.]

FN til at tage Nigeriakonflikten op, og det ærede medlem hr. Stinus var inde på lignende tanker.

Jeg vil gerne understrege ordet „på ny“. Vi har overvejet det igen og igen, og jeg har drøftet spørgsmålet igennem både med nordiske kolleger ved flere lejligheder, med mange andre lande og landegrupper, og det, som er situationen i øjeblikket, må være, at FN ikke kan eller bør tage dette politiske problem op til behandling, så længe konflikten behandles i de afrikanske staters organisation. Det ser endda ud til, at man ikke engang vil kunne få konflikten sat på dagsordenen, f. eks. i sikkerhedsrådet. De afrikanske stater har ikke selv, heller ikke de stater, som har anerkendt Biafra — det drejer sig som bekendt om 4 — ønsket en sådan indblanding, og det er endda blevet understreget, at hvis et sådant initiativ blev taget på et forkert tidspunkt, kunne det give vanskeligheder, ja, måske helt forhindre hjælpearbejdet derude. Men jeg vil gerne føje til, at jeg vil ikke udelukke, at FN kan komme ind i billedet på et tidspunkt. Jeg vil gerne sige, at vi følger spørgsmålet nøje. Det længste, vi kunne komme i øjeblikket, som jeg også har redegjort for i udenrigspolitisk nævn, var, at jeg selv på linje med nogle andre udenrigsministre førte sagen frem i FN's generaldebat og så klart og skarpt, som man kunne, nævnte dette problem; men selve det at få FN til at tage sig af det politiske problem synes ikke at være en mulighed i øjeblikket.

Et andet spørgsmål drejede sig om våbne til Grækenland, den delvise genoptagelse af forsyningen med tunge våben, som USA har lovet Grækenland. Det ærede medlem hr. Per Hækkerup kom med en henstilling om, at regeringen skulle erklære sig enig i, at NATO-lande skulle afholde sig fra at levere våben til det græske styre eller til Grækenland. Jeg vil gerne kort sige, som jeg sagde allerede i et svar på et spørgsmål i går her i folketinget — og det kan jo ikke være rigtigt at gentage det, man kan jo

læse det i spørgsmålsbesvarelsen i går — at dette er ikke en NATO-sag, og derfor vil det ikke være hensigtsmæssigt at tage denne sag op i NATO, men lige så klart vil jeg sige, at regeringen tager afstand fra styret i Grækenland, og regeringen tager afstand fra ethvert skridt, der kan styrke dette styre.

Den ærede socialdemokratiske ordfører havde også et ønske om, at der skulle foretages en analyse af situationen omkring Tjsekslovakiet, og sagde, at han måtte beklage, at der var givet for få vurderinger; man skulle fremføre en analyse af årsager og konsekvenser, og han spurgte, om man kunne forvente det. Han sagde, at man kan anstille mange betragtninger, og det havde jeg altså gjort, dem ville han ikke komme ind på, men han ville gerne have en nøjere analyse. Jeg mener at kunne sige, at konklusionerne af de vurderinger, som vi har foretaget, fremførte jeg i min redegørelse, men jeg har ikke noget imod at uddybe analysen, f. eks. i udenrigspolitisk nævn. Man må vel retfærdigvis også sige, hvad jeg også mener det ærede medlem var inde på, at en del af motiverne, en del af de årsager, man kan komme ind på, endnu ikke hører hjemme i kendsgerningernes verden, men er noget, man kan gætte på eller tænke sig til, fremkomme med betragtninger over, men en endelig analyse kan man måske knap nok endnu stille op. Men hvad vi kan gøre i den retning, det vil jeg da gerne give tilsagn om.

Det ærede medlem var også inde på en fortolkningsmæssig gennemgang af nogle af mine udtryk. Han sagde, at det var underligt, at jeg talte om en målsætning på længere sigt; målsætningen må vel også gælde i dette øjeblik. Videre havde det ærede medlem hæftet sig ved, at jeg havde sagt, at vi tog afstand fra en pludselig og omfattende oprustning. Hvad vil det sige, spurgte han, kan der være tale om en vis oprustning? Og han føjede til, at vi jo må erkende, at forskydningen af de sovjetiske tropper har ændret styrkefordelingen, og